

L'Hostalera; Carlo Goldoni

Mirandolina: I ara, quines coses de dir! L'excel·lentíssim senyor Marquès de la Garreperia es casaria amb mi? Doncs si s'hi volgués casar, hi hauria un petit problema: jo no el voldria. A mi m'agrada el gall, i el farciment em sobra! Si m'hagués casat amb tots els que han dit que em volien, oh, que en tindria, de marits! Tots els que arriben a aquest hostel s'enamoren de mi, tots cauen com mosques: i molts, molts em proposen matrimoni en un tres i no res. I aquest senyor cavaller, feréstec com un ós, em tracta tan bruscament? De tots els clients que han vingut a parar al meu hostel, aquest és el primer que no vol saber res de mi. No dic que en un batre d'ulls tots hagin de caure enamorats als meus peus, però menysprear-me així, és una cosa que em fa regirar la bilis de mala manera. És enemic de les dones? No les pot veure? Pobre imbècil! Encara no deu haver trobat la que el sàpiga posar a to. Però la trobarà. La trobarà. I vés a saber si no l'ha trobada ja. Precisament aquesta mena de mascles són els que se'm fiquen entre cella i cella. Els que em van al darrere, de seguida m'avorreixen. La noblesa no fa per a mi. La riquesa m'interessa i no m'interessa. El meu gran plaer és veure'm servida, festejada, idolatrada. Aquesta és la meva feblesa; i la feblesa de gairebé totes les dones. Ni tan sols penso a casar-me; no necessito ningú; visc honestament, i gaudeixo de la meva llibertat. Tinc tractes amb tots ells, però no m'enamoro mai de cap. Vull burlar-me de tots aquests amants titelles bojos d'amor, i vull fer servir totes les males arts per vèncer, abatre i fer miques aquests cors bàrbars i durs que són els nostres enemics, enemics de nosaltres, dones, que som la millor cosa que ha parit la bella mare naturalesa